

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **M.W.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz art. 301 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 września 2017 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w W. uznał oskarżonego M.W. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz art. 301 § 1 k.k. i za to skazał go na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby oraz karę łączną grzywny w wysokości 250 stawek dziennych po 200 zł każda.

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2017 r. Sąd Apelacyjny w (...) zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że uchylił zawarte w punkcie 3. rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności, w pozostałej części wyrok utrzymując w mocy.

Od powyższego wyroku kasację wniósł m.in. obrońca skazanego M.W. – adw. dr Ł.C., w której zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia (k. 4 akt SN).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zauważyć należy, że możliwość skorzystania przez skazanego z instytucji unormowanej w art. 532 § 1 k.p.k. łączyć należy z okolicznościami związanymi z nietrafnością merytoryczną zaskarżonego, prawomocnego orzeczenia. Przy decydowaniu o wstrzymaniu wykonania orzeczenia istotna jest ranga zarzutu kasacyjnego i wysoki stopień jego uprawdopodobnienia. Sąd wypowiadający się w kwestii zastosowania instytucji określonej w art. 532 § 1 k.p.k. musi powziąć przekonanie, że uwzględnienie kasacji i wywiedzionych w niej zarzutów jest realne. Dodatkowo zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary, przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej, spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki i tym samym łączyłoby się z wyraźnym, nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 1998 r., II KKN 178/98, Prok.i Pr.-wkł. 1999/3/20; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 września 1998 r., II KKN 262/98, Prok.i Pr.-wkł. 1999/3/19).

Tymczasem obrońca skazanego, poza zgłoszeniem przedmiotowego wniosku w kasacji, owych wyjątkowych okoliczności nie ujawnił. Sama bowiem subiektywna ocena obrońcy, co do „wysokiego prawdopodobieństwa uchylenia zaskarżonego orzeczenia”, nie może być podstawą wstrzymania wykonania orzeczenia. Pomijając już fakt, że zasadność zarzutów postawionych w kasacji, bynajmniej nie jest oczywista i ich ocena będzie należała bez reszty do Sądu Najwyższego, merytorycznie rozpoznającego sprawę, to powyżej cytowane twierdzenie, jest również wyrazem niczym nieumotywowanego przekonania obrońcy o zasadności sformułowanych przez niego zarzutów kasacyjnych i jako takie nie uzasadnia w żadnym wypadku wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia. Podobnie subiektywne przekonanie obrońcy o nieodwracalnych, negatywnych skutkach, jakie wykonanie orzeczenia skazującego spowoduje dla skazanego M.W., nie może obligować Sądu Najwyższego do uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania kary.

Nie przesądzając zatem ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, iż nie zachodzą w przedmiotowej

sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. i z tych względów orzekł jak na wstępie.